

[Aksel Larsen.]

forskel, hvad angår løsladelser o. lign. På den anden side er dette synspunkt blevet fremhævet så kategorisk fra alle sider i denne sal, og der er afgivet en så utvetydig erklæring på regeringens vegne af den højtærede justitsminister herom, at jeg anerkender, at det kan klares uden en sådan dagsorden. Jeg finder derfor, at man kan tage denne debat til efterretning, og jeg finder, at det danske folk, som tydeligt har givet sin mening tilkende, har fået så megen sikkerhed i denne sag, som det kan forvente og forlange af folketinget og regeringen.

(Kort bemærkning).

Helga Pedersen: I anledning af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards bemærkning til mig om de presseangreb, der var rettet imod mig, skal jeg kun sige, at jeg jo har fremsat en udtalelse til „Politiken“ om mit syn på denne sag, men at jeg iøvrigt ville vente til debatten her med at udtale mig.

Iøvrigt forstår jeg, at det ærede medlem ikke syntes, hans angreb på mig var så hårdt, som jeg tror de fleste ærede medlemmer syntes det lød. Det må vel også være det bedste, at det ærede medlem og jeg også i fremtiden står på den gode fod, som det ærede medlem talte om. Jeg tør vel for mit vedkommende som tidligere justitsminister slutte denne debat med at give det ærede medlem en betinget benådning, betinget af to års god opførsel i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Jeg tager imod benådningsen. Jeg kan ikke love bod og bedring, men jeg tænker ikke, der er stor sandsynlighed for, at det ærede medlem og jeg oftere skal mødes i finansudvalget.

Må jeg iøvrigt sige til det ærede medlem, at det er ganske rigtigt, at det ærede medlem har fremsat en udtalelse i „Politiken“ — jeg tror, det var den 6. januar — en udtalelse, der fremkom, fordi man endelig spurgte det ærede medlem. Jeg havde altså ventet, at det ærede medlem havde fundet anledning til at fremsætte en udtalelse til offentligheden før. Men jeg skal gerne som kvittering for det ærede medlems venlige bemærkning nu tilsidst sige, at jeg kan kun anerkende, at det ærede medlem i dag har

givet sin mening uforbeholdent tilkende, selvom den ikke er i overensstemmelse med den opfattelse, der i dag er gjort gældende fra det ærede medlems partis side.

Viggo Stareke: Til det sidste er dog det at tilføje, at det ærede medlem frk. Helga Pedersen i sit ellers udmærkede indlæg sagde, at hun var ikke overbevist om, at det var forkert, som hun havde handlet. Sådan som stemningen og hele indstillingen er i dette høje ting, tror jeg, det ærede medlem ved lidt omtanke alligevel vil blive overbevist om, at det var forkert.

Til den højtærede justitsminister vil jeg gerne lige sige, at han må have misforstået, hvad jeg sagde, for næsten hele min tale handlede om benådningsinstitutionen og benådningssagerne; det var kun lige tilsidst, jeg som parallel henviste til straffelovens § 38 og dens bestemmelse om prøveløsladelse efter udstået $\frac{2}{3}$ af straffen. Dér sagde jeg så, at det ville være urimeligt ved benådningssager at stille landssvigere gunstigere end almindelige kriminelle forbrydere.

I denne debat er det ellers stadig gået igen i udtalelser af de andre partiers ordførere, snart at hensynet gjaldt staten, og snart at hensynet gjaldt forbryderen. Det ærede medlem hr. Bøgholm f. eks. nummerede ligefrem hensynene, satte hensynet til staten først, derefter hensynet til befolkningens retsfølelse og sidst hensynet til forbryderens resocialisering, hvorimod den krænkede part fuldstændig var glemt i det ærede medlem hr. Bøgholms såvel som i andre ærede ordføreres indlæg. Jeg vil derfor gerne understrege endnu en gang, at den oprindelige retshåndhævelse netop drejer sig om at genoprette for den krænkede det, han har lidt ved forbrydelsen, og det kan både gælde den enkelte person og den kreds af personer, som eventuelt kollektivt rammes; at det også kan gælde hele samfundet, hvis fred, trykthed og love rammes, vil jeg gerne understrege.

Som resultat af denne debat er det rigtigt at slå fast med alle de ordførersøm, som er til rådighed, at det nu er tilkendegivet her i tinget, at i fremtiden skal landssvigere og andre kriminelle fanger mindst ligestilles, forsåvidt som landsforræderi er en skærpende omstændighed, og forsåvidt det ikke er medregnet i selve dommen og strafud-